

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 503. Symmachi Pap. Annus 5. Anastas. Imp. 13.
Theodor. Reg. 11.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

affertio, sed apostolica praesentia minorum nunquam subiacere debere sententia: cur ad iudicium districta conventionem perducimus? His addebant, quod testes de domo Symmachi petiti, praesentari minime iussissent; nec refugere debuisse Romanum Pontificem feruorem testimonia, cum ipse Dominus noster Iesus Christus non detrectant feruorum subijcere se iudicio: sic & Petrum, Paulumque olim verò Samuelem, & postremò Athanasium Alexandrinum minime refugisse, sed appellasse in sua causa iudicium. Illud praeterea ingerunt obijcientes, quòd cum ex Actis constaret auctoritate Papae potissimum illam fuisse Synodum congregatam, nullam dicebant praecessisse exemplum, vt Papa Synodum conuocaret, quae de certis alium eius obiectione cognosceret: & falsum esse, quòd dixissent à Principe Synodum postulatam. Sed & his adijciebant dicentes: Quare conuentionem praesentens cum populorum coribus ex amen intravit; & postea iudicia, cum euocatus quater fuisset spreuit?

IV.

At hac omnia quam validissime potenti oratione, firmissimisque rationibus Ennodius confutat, eundemque mendaciterque calumniosè ab aduersarijs obiectione esse, palam facit atque redarguit: sicut & omnino falsa ostendit, quòd illi magis inuidiosè, quam calumniosè obiectabant, Romanæ plebis vtrumque sexum factiosè conuocatum esse Pontificem ad iudicium procedentem; quos tamen non spirantes furorem, sed fundentes lachrymas, comitatos esse Pontificem docet: sicut & quòd dixissent, nullà iudicij feruatà formà absolutum Papam è Synodo recessisse, ob idque nullà fuisse absoluentis Synodi discrimen: siue friuolam illam de Laurentio Mediolanensi Episcopo & Petto Rauenate, quam adiecerunt, obiectionem, quòd ad Synodum venientes, abstinentes à Symmachi consuetudine, cum tamen communicationem Catholicam solemnibus testatam iugibus nunquam deseruissent. Vt cum subiecerunt querelam, quòd Visitatorum perperam pepulissent: siue alia, quae schismatici linguis viperis exhibentes, caninoque dente rodentes Symmachi Papae famam, iurgij fastidiantes, rixasque penè confopitas iterum excitantes obiecerunt.

V.

His inquam, omnibus (vt dictum est) occurrens Ennodius, publicè docuit oratione, eosdem ad eum verberare, & furore percitos insanè conficere cum lauis. Ad huc verò orationis, quam per eos Apostolicæ sedis sublimitas deprimere tur, ista addit: Hac (inquit) refero, mundi a. put Romanæ: per vestras contentiones esse profectam, & nutritam Pontificij catholici quasi vltimum videri sedile despectum. & post multa, quales essent eiusmodi accusatores, audi: Accusatis malitiam, repleti iniquitate, fornicatione, immundiciâ, auaritiâ, nequitia, inuidiâ, inuisionibus contentione, dolo, malignitate, superbi, clari, inuentores in malorum, pariterque non obediens, iniqui, incompotiti, sine affectu, sine misericordia: docentes formam vtribus neminem esse miscendum, aduersus Laurentij aut sequaces, deo prauique, per quos ille aut exerceat, aut habet, toxica, aut ostendens mobilitate, aut quo accipit, hæc quidem & alia plura in Ennodius, qui ad eorundem clericorum instabilitatem ac leuitatem respexisse visum est, cum istum qui inter merorem & cinit epigrammata:

Qui pontificem, nichil enim qui nonit aena:
Femina quem iurans fallere nulla potest.
Astros um plebem, qui calles spectat amantum:
Cynibua suis certis cornibus innouit.
Non vale hic vultus retinere, pominas, mores,
Quos mutat clerus tempus in exiguum.

hæc planè Ennodius in schismaticos.

VI.

Contra verò cum Symmachum Papam sanctum prædicat & innocentem, eò fiducia impulit ipsum sanctissima vita prædecessorum Romanorum Pontificum, vt Petri vitam merita transula esse in successores discrete non dubitaret, vbi ait: Nos non beatum Petrum (sicut dicitur) à Domino cum sedis privilegio, vel successores eius peccandi iudicamus licentiam accepisse. Ille perennem meritum docens cum hereditatè innocentiam misit ad posterum. Quod illi concessum esse pro altum luce, ad illos pertinet, quos per conuersationis plenior illuminat. Quis enim sanctos esse dubitet, quos apex tantæ dignitatis atollit? In quo sident bona acquisita permittitque, sufficiant qua à vici decessore præ-

stantur. Aut enim claros ad hæc festigia erigit, aut qui eriguntur illustrat: præsens enim quid Ecclesiarum fundamentum sit habile, super quod ipsa moles innuitur. hæc Ennodius exemplis, (vt diximus) doctus sanctissimorum, qui hæc tenus eidem sedi præfuerunt, Romanorum Pontificum. Elaboratus igitur ex facta Synodi iussu eiuſmodi Ennodij diaconi apologeticus, oblati que Patribus in Synodo consistentibus, ab eisdem in Confessu iussu est legi. Quid verò post hæc habeant ipsa Synodalia Acta ad rerum gestarum cognitionem sit constantia, accipe ex eorum verbis: *Es revisito libello, & ab omnibus consensu voce comprobato, sancta Synodus dixit: Hæc futuris temporibus referentur, atque ab omnibus teneantur, & ab omnibus feruentur. Hic libellus inuenerunt synodally ab omnibus tenentur, atque inter quare & quinta Synodorum nostrarum Actionis interponatur, & ita sicut harum Synodorum decreta habeatur, quia Synodali auctoritate conscriptus est & roboratus. hæc fuit Patrum omnium de conferendo libello sententia, subdunt mox Synodalia Acta:*

Ad que beatissimus Papa respondit: *Iuxta vestrum omnium fiat voluntatem, & vt iudicatis, Apostolica habeatur auctoritate, & inter Apostolica (quod dicitur) interponatur decreta, & sicut Acta Apostolica ab omnibus teneantur decreta. Ad que omnes ter vna voce responderunt, dicens: Vt fiat, rogamus. Ita quidem libellus ille non inter Acta tantum Synodalia, sed inter Pontificia pergit adnumerari decreta: qui vti nam non corrotus mendis extaret, sed, vt erat cum est recitatus, purus & integer remansisset!*

Rursum verò rogantibus Patribus, vt omnes accusatores Symmachi damnarentur, simulque qui contra Synodum Palmarem obloqui præsumpissent, hisque sanctas acclamationes iungentibus, ipse Symmachus Papa non consentit, sed cum delinquentibus, Christiana mansuetudine adhibita, mitius agendum esse iussit, imò & penitus ignoscendum, Domini exemplo docuit. Post hæc autem vetera Ecclesiastica iura restituenda proposuit, quibus caueretur, ne populus in Episcopum, aduersus pastorem oves, ipsum accusandum inlungerent, si dei tantum modò causa excepra. Addidit autem ad decretum, ante restituendos esse in prius in expoliatis Episcopos, quam dicitur causam coram alijs Episcopis cogentur. His & alijs antiquis canonibus ad hæc spectantibus restituit & stabiliti, securæ sunt Patrum subscriptiones, quibus & libellum Ennodij roborant omnes numero (vt habet inscriptio) ducenti decem & octo Episcopi.

Quòd vero huc quinta Romana sub Symmacho Synodo centum & quinquaginta ferme Episcopi numerentur Orientalis Ecclesiæ, alioquin aliter Synodi longè antea celebrata illam esse subscriptionem, non Romanæ, affirmari posse videtur: siquidem quam plurimi ibi recentissimi Episcopi, qui interfuisse reperuntur Concilio Chalcædonsensi ante annos quinque quingenta duos celebrato, quorum nulla penitus post decem annos à tempore dicti Concilij mentio reperitur.

Extat ad eundem Symmachum ante sedatum schisma data ab Ennodio epistola, cuius est exordium: *Boni operatores est, probatam in acie militis animare virtutem. vbi & hæc inscribitur: Vtinam Divinitus vestri precibus diabolicum certamen interimat: Vtinam deuotionem meam in pace manifestet: vti cuius studium resignauit aduersitas, illius concordia commendat obsequium, &c.* Accidit quidem ex optato, vt Ecclesiæ Romanæ diu exul contordia tandem post liminio redderetur, recipereturque idem Pontifex ab omnibus amaret & cupide. Etenim quantum colligere fas est ex eiusdem scriptis Ennodij, iidem aduersarij, suacione Theodorici Regis ad eundem scriuentis epistolam, ad concordiam communicationemque Catholicam rediere, subijcientes se eidem Symmacho Romano Pontifici.

Hæc autem hac de re ipsius Ennodij brevis dictio eiusmodi concepta verbis, non nihil nimiam antiquitate mendosa: *Quia in societatem capitis sui aliquando Romana membra coierunt: iussu erat, vt beatus Petrus apostolus sedis Ecclesiæ & Senatus inferior per Dominum partes debitas reformaret, dignus Regnator, dignus, in quo eam astate vocorum summa conderet. Nam si iura ad posterum sicutas pereneret: letandum illis*

intencio
SCHISMA
TICI QUAE
LIBRE
SENT.
a. noie
uobibus
a Ennod
carm. de
v. ietate
clari.
ROM.
PONTI
FICES
SAROTTI
SIMPRA
DICATI.

VII.
VIII.
IX.
X.
XI.
XII.
XIII.
XIV.
XV.
XVI.

illud est laudatione precipua, a quo non sumptit exordium. Deo officia...

XII. THEODO. REG. II. DIV. COMMEN. DATYR. Quod vix veteres principes suo sidore potiti sunt, hoc seaper Regi...

XIII. * pruzidico. Sed cum beatitudinem vestram prazideo * dissi sermonei accipitem...

XIV. ANODI. Ita quidem Ennodius pro Rege, impio quidem, si Ariannum...

XV. Extant eiusdem auctoris complures ad eundem Romanum Pontificem...

XVI. * vrgente. Post hac autem ipsum Pontificem Symmachum agrotasse, sed convalescisse...

intelligis, quantum prosequeretur amore vincta Ecclesia pastorem suum...

XVII. At iam de rebus inter Anastasium Imperatorem & Symmachum Romanum Pontificem...

Symmachi Episcopi Romani Apologeticus aduersus Anastasium Imperatorem.

Ad auguste maiestati Gratiani Imper. epistolam glo libri beatus respondit Ambrosius...

XIX. Contumelias tuas, Imperator, quas sub diuino iudicio ipse perperit...

XX. Sed forte dicis potius te esse minimum, qui credas in Christo, & de te hoc recte accipi...

XVII.

XVIII.

XIX.

XX.

XXI.

Forta

XXI.

Fortasse dicas Imperator: Sed ego quoque talem Christum credo, & ideo inter eius minios iure conuenero. Hoc grauius, si & talem credis, & talem non credentibus communionem misceris: Hac enim (inquit Apostolus) non solum qui faciunt, sed etiam qui consentiunt faciunt. An communicare non est consentire cum talibus? Proinde aut doce, alienos non esse, aut longe grauius (ut dictum est) contra notam si erit tendere veritatem.

XXII.

Contumelias igitur Imperator, quas in meam preferendam putas esse personam, vti nam quam mihi gloriosae sunt, ita te grauari non possent. Domino meo dictum est à quibusdam: Daemonium habes, Fortator de fornicatione natus: Et putas quia ego debeam mihi dolere? quam talia proferenti cautum est & diuinis legibus & humanis in ore duorum autem trium testium stat omne verbum. Quid cum & humano te examinante iudicio falsa fuerint comprobata? Quid Imperator th. diuino iudicio: An quia Imperator es, nullam Dei putas esse iudicium? Taceo quid Imperatorem accusatorem esse non conueniat: postremo isdem diuini humaniq; legibus nemo potest esse accusator & iudex. Nunquidnam sub alieno iudicio dicitur es causam, vel accusator stabis?

XXIII.

Dicis me esse Manicheum. Nunquid ego Eutybianus sum, vel Eutybianos desido, quorum furor maxime Manicheorum suffragatur errori? Roma mihi testis est, & serina testium non perhibent, vtrum à fide Catholica, quam in sede beati Apostoli Petri vnicuique expaginate suscepi, aliqua ex parte donauerim. Pcedat aliquis, & quilibet ratione conueniat: alioqui conuicia sunt ista, non criminum probamenta. Nescio vtrum quibus obicitur falsum, an falsis obiectoris inimicia dicentibus me non ordine consecratum. Inter imbres lapidum totus cuasi iudicauit Deus.

XXIV.

An quia Imperator es, diuinum putas contemnendum esse iudicium? Sed fortasse dicas, etiam indignantem Deum noxia quoque plerumque permittit. Scriptum est: Ex fructibus & eorum cognoscitis eos. Ostende ergo quid existimes arguendum, ut iracundus maxime Dauid, qui non conuenienter, permisisse demonstrat. An qui Eutybianus nullatenus acquiesco? Me quidem ista non sauciant; sed te palam aperteq; demonstrant meum cogitasse honorem repellere, quem interuentu suo beatus Petrus imposuit. An quia Imperator es, contra Petri vnicuique potestatem? Et qui Petrum Alexandrinum recipis, beatum Petrum Apostolum in suo qualicumque Vicario calcare contempsit? An bene factus essem, si Eutybianus fauerem? si Acacii nomini communicarem? Latere non potest, cur ista pratendat.

XXV.

Conferamus autem honores Imperatoris cum honore Pontificis: inter quos tantum & stat, quantum ille rerum humanarum curam gerit, iste diuinarum. Tu Imperator à Pontifice baptisimum accipis, sacramenta sumis, orationem poscis, benedictionem speras, penitentiam rogas; postremo tu humana administras; ille diuina dispensat. Itaque ut non dicam superior, certe aequalis honor est. sed haec modestiae causa, pergit verò: Nec te putas mundi pompâ praelicere? Quia quod infirmum est Dei, fortius est hominibus. Itaque videtur, quid te doceat. Tamen cum in accusationem praeueneris, tam diuini legibus, quam hominumque mecum sorte consillis, in qua caritatem honoremq; summo se seruo (quia id reus) te accusante conuictus, amissurus pari ratione, si non conuictus dignitate. Sit quid in misero iudicium: spectante Deo & Angelis eius, spectaculum omni saeculo finis, quo aut Sacerdos bona vita, aut Imperator religiose desistat consequatur exemplum. quia hic praecipue duobus officiis regitur humanum genus, ut non debeat aliquid coram existere, quo valeat offensa diuinitas: maxime cum uterque honor videatur esse perpetuus, atque ita humano generi ex alterutro consulatur.

XXVI.

Pregor Imperator (pace tua dixerim) memento te hominem, ut possis vti concessa tibi diuinitus potestate: quia etiam si hac sub humano praesentere iudicio, sub diuino necesse est, ut discruciantur examine. Fortasse dicitur es; scriptum esse, omni potestati nos subditos esse debere. Nos quidem potestates humanas suo loco suscipimus, ad nec contra Deum suas non equunt voluntates. Ceterum si vniuersa potestas à Deo est, magis ergo qua rebus est praesentia diuini. Deser Deo in nobis, Senatu & collegio clericorum Romae, & nos deferemus Deo in te. Ceterum si Deo non deseres, non potes esse vti privilegio, cuius iura contemnis.

XXVII.

Dicis, quod mecum conspirante Senatu, excommunicauerim te. Ista quidem ego: sed rationaliter factum à decessoribus meis sine dubio subsequor. Dicis quod male te Romanus tractet Senatus. Si nostro male tractamur, suadentes, ut discruciantur à haereticis,

tu nos bene tractas, quous sociare praecipiant cum haereticis? Quid ad me (inquit) quod egit Acacius? Recedo ergo, & nihil ad te: nam si non recedat ab eo, pertinet ad te. reliquam vti quae mortuum: & nos hoc petimus, ut nihil ad te pertinet quod egit Acacius: Vita & tu; & ad vtroque non pertinet quod egit Acacius; ut possit sine his qua egit Acacius, cum ta, que ad nos pertinet causa conuicti; ut possit sine Acacio nostra communione sociari. Nos non te excommunicauimus Imperator, sed Acacium: tu recede ab Acacio, & ab illius excommunicatione recede. Tu te noli miscere excommunicatione eius, & non excommunicatum à nobis. Catholici Principes quidem semper Apostolicis Praesules institutos suis litteris praecurrunt; & illam confessionem fidemq; praecipua, tanquam boni filij, quaesierunt debita pietatis affectu, cui nos ipsi Domini Saluatoris ore curam totius Ecclesiae delegatam. Quod qui per occasiones fortasse publicas tua credidit praerogative tranquillitatis: ne magis honorem meum, quam sollicitudinem Dominici gregis appetere iudicaret, appellare non desisti meum sponte colloqui.

Pulgatum fuisse designas, quod tua serenitas directa in litari manu compelleret eos; qui se à contagione per silorum multo temporibus abstinere desierunt, ut & armis in praeraticata communionis consortia detestanda. Vbi te, rerum humanarum Principes, qualicumque sedis Apostolice Vicarium contestari mea voce non desino, ut te memineris hominem, quantalibet sit mundi potestate subnixus: circumspicere, canstos, qui ab initio degenati Christiani Catholicam fidem diuerso proposito persequi vel assidue conati, quemadmodum (vassitatis insecratione, cuius placuit contritionis illata) ipsi qui inuenerint ista praualentem desererunt: & Orthodoxa veritas hoc praualentem magis, quo putaretur oppressa, qua sicut sub insectatoribus suis creuisse monstratur, sic obtruisse cognoscitur insequentes.

Miror, si non humanus sensus intendit, praecipue qui Christiano vult vocabulo nuncupari, inter illos sine dubio deputandum, qui rellam confessionem communionemq; Christianam varq; superstitionibus impugnant sicut nisi, dum hanc & ipsi quocumque modo percellere moluntur. Quid inter est enim, vtrum Paganus, an (quod est deterris) sub nomine Christiano veram sinceramq; traditionem Apostolica regala contur infringere, atque in hanc prorumpere ceciderit, ut cum in illis regionibus cunctis prorsus haereticas opiniones suas habeant publice licentiam profitendi: sola Catholica communionis libertas putetur ad his, qui se religiosi existimant, subuenda? Quae sputatur error (quod non licet) cum ceteris, quibus illis facultas est agere, finatur erroribus: si integritas affirmatur, sequenda potius fuerat, quam violenta persecutione vallanda, nec eam probantur insequi potius, nisi praesentia seclantes.

An ne ipsi conuincerentur errare, repellere cogitauerint, quo notabantur errantes, malentes non affectari quod iustum est, sed potius, subuocare, quo docerentur iniusti. Sic recessit ab humanis mentibus Deus, ut oblitiscerentur contra eius ordinem voluntatem non aspiciant, & in isto saeculo diuinum non desisse iudicium, & post huius vite cursum à illi tremendo se non desituros examini, su quo perniciosarum studia modis omnibus actionum discussa patefiant, & patefacta puniantur: nisi qui haec omnino non credunt, quia illa se perpetrasse impune confidunt. Nos autem humani generis conscientiam contestari qua possumus voce nullatenus cessamus, omnipotentem Deum suo causis minime defuturum, & quantumque sit humana praesumptio, quantumque sit potentia, sub diuino iura huius atrocitatis censuram sine dubitatione vindicandam. Nam iam ausum neque hic confidimus enasarum: & in illo magno Dei iudicio rectorum, quos huius emeritibus diuina retributione debetur. Hac nos nequaquam accusasse sufficiat: ut cum superna fuerit vltro subsuetuta, & vtra nos protulisse consideratio humana cognoscat, & parum non inaniter pronunciasse venturam: & praeposuisse praemissionis formam, qua huiusmodi praecipiti de cetero temperetur. Certè si huiusmodi propterea relinquendos proprio definitis arbitrio, quia nec à Christianis vixari debeat Christum quocumque titulo confitentes, nec viuentes in iure Romano lacerari conueniat à Romano: consequenter offenditur Romano homines & qualicumque Christiana professioni imperare, nec Christianum duci posse modis omnibus, nec Romanum. Proinde aut repellendi fuerant, aut nullus penitus impetendus: & quod in vno genere iudicium amonendum, in omni vno repellere, si praualent: si omnia sunt sinenda, nullus vni penitus excludendus, alioqui

XXX. *aliqui dum pariendo cunctis erroribus si amicum, non nisi solum i-*
triprobatur duplicasse quod verum est.
 Omnes Catholici Principes sine cū Imperij gubernacula suscep-
 erant sine cū Apostolica sed nonos agnouerunt. Præsules infitua-
 tos, ad eam sua protinus scripta miserunt, ut se docerent eum esse
 confortis. Itaque, qui hoc non fecerunt, ab eadem sepe profectur
 aliorum quod charis quog, tui apud te etiam possumus asserere. nisi
 te amicum & reum & inimicum vitaremus & iudicem. Non mi-
 rum si Catholici persequantur Manichæorum patrani, cum falsi-
 tas non possit non persequi veritatem. Non mirum si in Orthodoxos
 sentiant, quibus potest cum cunctis hæresibus conuenire, & diuersis
 erroribus amicum non possint nisi solum esse non errantibus inimici. Si
 error est, conuincendus est: verum si error non est, tibi verum desse
 cognosce, qui persequeris, quo conuincitur errore. Sed prauitatis cō-
 plex non potest nisi cum persequi, qui est prauitatis inimicus. hæ-
 tentus Symmachus ad Anastasium.

XXXI. *Quod autem ad Manichæos spectat, quorum hæresi*
falsò ac calumniosè ab Anastasio Symmachus infamatur:
 tantum absint, vt vel leui quaque suspitione de eius con-
 tagio Symmachus laboraret, vt etiam præ cæteris hæreticis
 sit infecutus Manichæos: quibus occulte Romæ de-
 gentibus, eius indutria reperit, quid in illos egerit, liber
 de Romanis Pontificibus declarat his verbis: Post hæc
 omnia beatus Symmachus inuenit Manichæos in urbe Roma, quorum
 omnium simulacra vel totides ante fores basilice Constantiniane
 incendio concretauit, & eos ipsos exilio relegauit. hæc ibi.
 At contra ipse Anastasius Imperator omnium Græcorum
 historicorum testificatione eo criminè infamatur:
 quod quidem & hæc epistola Symmachus in fine liberè
 affererat, dum eundem appellat Manichæorum patro-
 num.

XXXII. *Quod ad res bellicas pertinet, cessantur cædendo infeli-*
citer Anastasio Imperatori: nam sub huius anni Consuli-
 bus hæc habet Marcellinus in Chronico: Tres Romanorum
 ductores, Patricius, Hipatius, & Ariobinda, quicum quindecim
 milibus armatorum sicut contra Persas missi fuerant, pugnantibus
 iuxta Syracas castellum cum ipsam Persis sine audacia consti-
 xerunt: multi tunc militum, ductoribus exercitus fugientibus, ca-
 si sunt. Inmensò debine auri pondere hostibus dato, captam re-
 bus, vacuam Amidam civitatem ipsam nostris reuerterunt. Cæ-
 sare Magistro officiorum ibi cum duobus milibus bellatorum in sub-
 sidium destinato: hæc Marcellinus. Ex quo enim Ecclesijs
 Anastasius bellum indixit, barbari vndique in eam bella
 cidere, quæ tamen non serro (vt sapè dictum est) sed aurg
 ipse sedere solebat. Sed rutilum alij barbari emergebant:
 nam Theodorus Lector & Cùm autem Imperator fœdera cum
 Persis inuisset, Barri populi Ponticum inuasit. Anastasius bellum
 occupatus ab infestatione Orthodoxorum desistit. Vt autem mo-
 dicum quietis à bellicis occupationibus accepit, rursus contra Ec-
 clesiam & Macedoniam armatus est, hæc Theodorus. Sed de
 eius prælijs in Orthodoxos dicturi sumus inferiò sub
 locis.

XXXIII. *DE ROM. EXERCIT. IV. GATO.*

CHRISTI
 ANNUS 504.
 SYMMACHI PAP. ANASTASII IMP. 14.
 ANNUS 6. THEODORICI REG. 11.

I. **SE**QVENS Christi annus quingentesimus quartus vnius
 Consulis Cathæi nomine notatur à Cassiodoro &
 Marcellino: Sed puro pro Cætho, Cætho restituendus:
 quod Romanum est nomen; & hoc tempore claruisse re-
 peritur Romæ eiusdem nominis Senator amplissimus, ad
 quem extant literæ Ennodij Ticinensis. Sub quo eundem
 quem extant literæ Ennodij Ticinensis. Sub quo eundem
 Consule (inquit Cassiodorus) virtute domini nostri Regi Theo-
 doric, viciū Bulgariibus, Sirmium recepit Italia. Per Tolum
 Ducem insignem hoc esse gestum bellum, quæ Athalaric-
 cus ad Senatam Romanam scripsit, paucis his satis aperte
 docet, cum eiusdem Ducis virtutem prædicans, hæc ait:
 Annal. Eccl. Tom. 6.

c. Cassiod. Parar. l. 1. epist. 10.

Egit de Hunnis inter alios triumphum, & emeritam laudem p
 nis congressibus aufertur nec dedit Bulgares toti Orbis terribil
 Ad expeditionem directus est Sirmiensem, vt quod ab illo Martio
 viro didicerat, verbum camporum libertate monstraret. subiecti
 sibi Theodorici Pannoniam Sirmiensem, ad cuius provin-
 ciæ præfecturam stare Colosseum Comitum. extrat
 & de his ipsius Theodoric epistola. At quàm euidenti
 manu tangere quisque poterit, quæ & tu ipse probè con-
 spicis lector, cuncta benè cessisse Theodorico, dum licet
 Arianus, nihil voluit imminutum turium Romani Ponti-
 ficis, & fatigante sub dira schismaticorum persecutione
 Romanæ Ecclesiæ, Symmacho Papæ (vt vidimus) præsto
 fuit, & fugatam concordiam, abiectamque pacem resti-
 tuit Ecclesiæ atque Senatui.

At non parui fuit momenti Bulgares à Theodorico
 debellatos esse, prout Ennodius in Pnegrico in laudem
 eiusdem Theodoric dicto demonstrat, dum hanc præ cæ-
 teris eius victorijs celebrat, vbi & de Bulgarorum ferocia
 ista habet: Hæc est natio, egius ante se fuit omne, quod voluit, in
 qua titulo obtinuit, qui erat aduersariorum sanguine dignitatem,
 apud quam campus est vulgator naturalium: nam cuius plus rubu-
 runt tela lullantje, ille putatur sine ambage sublimior. Quam
 ante dimicationem tuam contigerat agnosce resisterem: qua præ-
 lio imperio solus bellid consummauit excursum. & post multa
 de eorundem victi ferino dicta, ista subdit de ipsorum
 fortitudine & bellico robore: Hu ante mundus perat esse
 crededatur: nunc illam sibi tantam Orbis partem intercipiam isti-
 mant, quam tuus, &c. Subdit & inferius de ijsdem per
 Theodoricum victi Bulgarijs, Sirmioq; recepta. Post quæ
 quidem victoriam eam ab Ennodio dictam esse in laudem
 Theodoric orationem, satis apparet.

Quod verò spectat ad res Romæ gestas: Post celebra-
 tam anno superiori Quintam sub Symmacho Synodum
 Sexta quæ ordine sequitur, hoc anno habita creditur, cu-
 ius Actorum eiusmodi extat exorsum: Cùm in vnam apud
 beatum Petrum Apostolum sancta Sexta Synodus conuocata à beato
 Symmacho Romæ congregata resedisset, sc. actum in ea est ad-
 uerfus in d. fores rerum Ecclesiasticarum: sancitumque ut
 vendicantes sibi in debite bona Ecclesiastica siue mobilis,
 siue immobilis, nisi ea restituerent, vt hæretici manifeste
 debeant anathematizari, nec nisi per satisfactionem a d
 conuentionem admitti, quæ sententiâ declaratum est re-
 teneri omnes, qui facultates Ecclesiæ sub specie regis largi-
 tatis obtinuerunt: eò quod Regum non sit decetere de
 bonis Ecclesiæ: Nec licere Imperatori vel Regi contra di-
 uina mandata & Patrum cõstituta sibi aliqui quous mo-
 do vsurpare. hæc pluribus Symmachus vnâ cum sancta
 Synodo, nihil veritus potentissimum Regem barbarum,
 eundemque Ariannum Italicæ dominantem, atque Roma-
 nis ipsius iurandem.

At non spreuisse, sed patuisse Theodoricum Regem
 Concoij Romani decreto hoc anno edito, quæ post hæc
 receptæ pro bonis Ecclesiæ Mediolanensis significant
 verbis istis:

Quamuis nullis velimus grauari: aliqua sustinere possunt
 detur pietas nostra protegere (quia regnauerit est gloria subditorum
 otiosa tranquillitas) tamen specialiter Ecclesiæ ab omni iniuria
 reddi coprimis alienas: quibus dum æquabilia possidentur, iustitiam
 cordia Diuinitatis acquirunt. Et illo beatissimi viri Eustorgij E-
 piscopi sancta Mediolanensis Ecclesiæ petitione permoti, presen-
 tibus re assatis admonemur, vt prædictis vel honoribus illius Ecclesiæ
 intra Siciliam constituto, tuitionem studeas saluâ cimitate præ-
 stare; nec à quoquam cuiuslibet rationis homine contra sui patra-
 ris opprimi, quos decet Diuinitati intus subleuari. hæc Theo-
 doricus interpellatus ab Eustorgio Iuniore: successit ite
 Laurentio, quem Symmachus Synodis Quartæ & Quintæ
 Romæ interuisse vidimus, sed cùm Concilio huius anni
 nequaquam præsens fuerit, cõtere possimus ipsum hoc
 tempore esse defunctum, longo iam senio fatigentem, vt
 ex Ennodio patet: sciamus alios pro capti animi nu-
 merum a notum cuiuslibet Mediolanensis Episcopo adfer-
 ribentes, post annos octo Eustorgium ponere Laurentij
 successorem.

Quod rursus spectat ad Theodoric Regis obseruan-
 tiam

3. Apud
 Cassiod.
 Par. lib. 3.
 pp. 13.

II.

III.

IV.

c. Apud
 Cassiod.
 Par. lib. 2.
 epist. 19.
 PARV.
 HÆC THE-
 ODORICI
 CVS DE-
 CREPO
 ROM.
 FONT.

V.